

samé, nelze mluvit o materiální právní moci v příčině sporného předmětu v nynějším sporu, t. j. v příčině určení otcovství a plnění výživného. Takový zamítající rozsudek o pozitivní žalobě určovací nebrání podání nové žaloby ani o témže nároku, není-li tu již dřívější překážky. O pravomoci rozhodnutí nelze tu tedy mluvit.

Čís. 14247.

Bylo-li povoleno nové dražební řízení před uplynutím lhůty v § 151 odst. 3 a v § 200 čís. 3 ex. ř., lze se tomu bránit jen rekursem, a nikoliv žalobou podle §§ 35 nebo 36 ex. ř.

(Rozh. ze dne 15. března 1935, Rv II 66/35.)

Žalobci domáhají se žalobou výroku, že exekuce nucenou dražbou nemovitostí žalovanou proti nim vedená, je nepřípustná mimo jiné proto, že pokračování v dražebním řízení bylo navrženo a povoleno před uplynutím lhůty v § 151 případně § 200 čís. 3 ex. ř. uvedeně. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Je lhostejné, zda bylo dražební řízení zrušeno podle § 151 ex. ř., protože nebylo docíleno nejnižšího podání, či podle § 200 č. 3 ex. ř., protože to vymáhající věřitelka navrhla, neboť v obou případech mohli se dlužníci bránit předčasně povolené nové dražbě jen rekursem, ježto šlo jen o porušení formálních předpisů exekučního řádu a nikoli o nějaké skutečnosti, které by buď bránily povolení exekuce (§ 36 ex. ř.), nebo zastavovaly nárok (§ 35 ex. ř.) a které by měly být teprve ve sporu zjišťovány. Usnesení povolující pokračování v dražebním řízení vešlo v moc práva a nemohou dlužníci nahrazovati rekurs žalobou, prodlužovati si takto samovolně neprodlužitelnou rekursní lhůtu (§ 65 odst. 2 ex. ř.) a vyvolávati sporné řízení v otázce, kterou jest řešiti jediné v řízení exekučním.

Čís. 14248.

Podle § 39 čís. 1 ex. ř. se nevyžaduje, aby neúčinnost exekučního titulu byla vyslovena rozsudkem, stačí, byl-li jinak prohlášen za neúčinný.

Zastavila-li Ústřední sociální pojišťovna po lékařské prohlídce vzhledem k změněným zdravotním poměrům výplatu invalidního důchodu, stal se tím rozsudek pojišťovacího soudu, vyměřující tento důchod a založený na jiném skutkovém základě, bezpředmětným.

(Rozh. ze dne 16. března 1935, R I 20/35.)

Dlužnice Ústřední sociální pojišťovna v P. tvrdíc, že exekuční titul, rozsudek pojišťovacího soudu v R. ze dne 19. září 1933 pozbyl účinnosti vydáním nového výměru podle § 135 odst. 1 zákona č. 221/24 sb. z. a n. ve znění zák. č. 184/28 sb. z. a n. navrhla, by exekuce, proti ní Annou B-ovou vedená, byla podle § 39 č. 1 ex. ř. zrušena. P r v ý s o u d návrhu nevyhověl z toho důvodu, že pravoplatný rozsudek pojišťovacího soudu může býti prohlášen bezúčinným jen soudním rozsudkem, nikoliv výrokem správním nebo dokonce výměrem samotné povinné pojišťovny. R e k u r s n í s o u d stížnosti povinné změnil usnesení prvního soudu a exekuci zrušil. D ů v o d y: Jest mylný názor, že rozsudek pojišťovacího soudu, tvořící exekuční titul, mohl by býti zbaven účinnosti opětně jenom výrokem soudním, a že nemůže pozbyti účinnosti výrokem správním a dokonce nikoliv výrokem povinné strany, kterou v tomto případě jest Ústřední sociální pojišťovna. Strana povinná ve své stížnosti cituje též rozhodnutí nejvyššího soudu uveřejněné pod č. 256 sb. n. s. a rekursnímu soudu nezbývá nežli na jeho vývody poukázati. Dle něho s hlediska § 39 č. 1 ex. ř. záleží jenom na tom, zda exekuční titul byl úřadem k tomu povoláním v zákonitě formě a pravoplatným způsobem zrušen, účinnosti zbaven nebo neplatným prohlášen a jest naproti tomu lhostejno, zda oním úřadem byl soud a zda formou rozhodnutí byl právě rozsudek.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn a odkazuje se rekurentka v první řadě na odůvodnění napadeného usnesení. Stačí dodati: Ze znění § 39 č. 1 ex. ř. plyne, že neúčinnost exekučního titulu nemusí býti vyslovena právě rozsudkem, nýbrž stačí, i když byl jinak prohlášen za neúčinný — ovšem při splnění zákonných předpokladů. Avšak o to tu nejde. Rozsudek pojišťovacího soudu v R. z 19. září 1933, vyměřující invalidní důchod stěžovatelce dle poměrů v době jeho vynesení, nebyl jako takový ani za neplatný uznán ani nebyl zrušen, nýbrž Ústřední sociální pojišťovna po lékařské prohlídce, vzhledem ku změněným zdravotním poměrům stěžovatelky, výplatu jejího invalidního důchodu výměrem ze dne 30. března 1934 od 23. dubna 1934 zastavila, k čemuž dle § 135 zákona ze dne 9. října 1924 č. 221 sb. z. a n. byla povolána. Tím se stal onen rozsudek, založený na jiném skutkovém základě, bezpředmětným. Stěžovatelka ani v rekursu netvrdí, že vzhledem k ustanovení §§ 191, 192, 193 a 196 cit. zák. podala včas a s úspěchem žalobu proti uvedenému výměru Ústřední sociální pojišťovny. Žalobní nárok její tudíž dle § 193 cit. zák. zanikl.

Čís. 14249.

Lhůta k obnově nesporného řízení podle § 49 zák. č. 100/31 Sb. z. a n. jest šestiměsíční a počíná se v případě, že základní řízení se skon-